Ч. 277 (13.476). Львів, субота 21. жовтня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол. Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Історичний день.

(Кореспонденція з Праги.)

Центральний Комітет рятунку України у Львові видав „до відома всього українського громадянства поза межами Совітського Союзу" комунікат, яким оповіщує день 29. жовтня ц. р. днем національної жалоби і протесту.

В останній час, під враженням жахливих відомостей з Великої України, окремі організації, корпорації та установи, як на українських землях по цей бік Збруча, так і на еміграції, видали низку відозв і навіть дуже важливих актів у справі подій на Україні.

Але треба признати, що останній комунікат „Комітету рятунку України" безумовно має характер дуже відмінний від інших подібних.

Складений просто щодо форми й змісту, він являється без всякого сумніву документом високого національно-державного значіння та історичним по своїй суті...

Це уперше орган, що повстав у Львові звертається „до всього українського громадянства поза межами Совітського Союзу", себ-то до цілого світового українства, диктуючи йому певну програму і спосіб поступовання...

При сьогодняшніх умовинах це є акт цілком зрозумілий і необхідний. Київ з таким актом нині звернутись не може. Але за цією буденною і простою необхідністю відчувається глибокий національно-державний зміст: в годину народньої трагедії Львів — столиця князів Галицьких — перебирає на себе заступництво — і так ніби в імені Столиці Української звертається „до всього громадянства українського"...

А громадянства цього не мало — 10 міліонів народу українського, себ то значна середньо-европейська держава.

І обовязком нашим національним — і тих, що мешкають у Польщі і поза Польщею сущих — усвідомити собі і показати перед світом, що ми розуміємо і з тим годимось, що старий Львів сьогодні для нас, для всієї Соборної України, — це наш золотоверхий Київ і голос, звернений до цілого світового українства зі Львова, має стільки-ж сили і значіння, як колиб то був голос від „матері городів руських" із золотоверхого Київа...

29. жовтня — має бути днем національної жалоби і протесту, але разом з тим — днем національної солідарности, єдности і карности.

Комунікат заповідає на цей день богослуження по всіх церквах українських — так має бути: дзвони церковні загудуть по всіх землях українських, по всіх містах, селах та містечках, де лише мешкають українці — цей могутній гомін, що буде кликати до молитви міліони людей українських, нехай буде сигналом, що встає ціла Соборна Земля Українська на захист братів своїх, на власну свою оборону...

Комунікат призначає на день 29. жовтня піст і збірку добровільних датків на організацію допомоги голодуючим, — і ми не сумніваємося, що це зарядження буде виконане і що Великий Народ Український, на своїй Землі і в розсіянні сущий, — хоч сам живе в нужді і недостатках, — виявить благородність душі своєї і щирість серця свого і дари на поміч голодуючим братам та на акцію у цій справі щедро поллються широкою рікою по градах і весях Землі Української і там, за океаном, у далеких кольоніях українських і тут, по столицях і містах Европи...

Але Львів не тільки дає зарядження: вірний старим традиціям демократизму українського, він запрошує Народ Український на Велику Раду: комунікат каже, щоби в день 29. жовтня відбулися всюди реферати та відчити, збори та віча і на зборах тих ціле світове українство хай обговорить „комуністичну політику винищування українського народу".

Цей крок старого Львова також має глибокий зміст і значіння: народ, що хоче жити, по молитві і після виявлення своїх душевних настроїв, мусить братися до праці: він мусить ясно здати собі справу, які причини довели його до тяжкого стану і як знайти вихід із положення.

Тому ми не маємо сумніву, що день 29. жовтня не буде лише днем жалоби й суму, але й днем зосередженої думки над долею України.

Ми не сумніваємося, що Громадський Комітет у Львові з віч та зборів одержить не лише трафаретні постанови і резолюції, але також й оригінальні, живі і цінні думки цілого світового українства про сучасне положення та вихід з нього.

Ми не сумніваємося також, що на тих зборах люди наші не обійдуть мовчанкою актуальної нині справи Всеукраїнського Національного Конгресу, як засобу перейти від слів до великого чину і висловлять з цього приводу свої погляди та міркування.

День 29. жовтня — не тільки день смутку. Ні, це великий історичний день! В цей день Нація Українська приходить до слова. На нас буде дивитись цілий світ: будуть уважно приглядатись вороги і друзі, заінтересовані і невтральні.

І в цей день ми мусимо виразно показати, що ми є велика, духово обєднана Нація, що ми хочемо жити і що це найвище право ми собі здобудемо!

В. П.

Прага, Ч. С. Р.

НА СХІДНІ ТЕМИ.

Ситуація над Амуром напружується...

Знова алярмуючі відомости зпад совітсько-манджурського кордону. Більшовики у більшій кількости концентрують війська на кордоні Манджурії з другої сторони японці концентрують війська манджурські в околицях Хайляру.

Арешти совітських урядовців на східно-китайській залізниці не припиняються. Совітський директор залізниці анулює розпорядження директора манджурського і навпаки. Японський уряд має, нібито, вимагати від совітського уряду відкликання опублікованих ревеляцій, про японський плян арештів совітських службовиків та опанування залізниці. Неправдоподібним є, щоби японська сторона була задоволена вияснениями більшовиків, які є переконані в автентичності оголошених документів. Натомісць більшовики вимагають звільнення службовиків східно-китайської залізниці, совітських громадян, арештованих у Харбіні.

Зірвання переговорів про продаж залізниці, припинених ще перед двома місяцями, треба сподіватися в найближчих днях.

Боротьба за східно-китайську залізницю переходить ще одну фазу, і швидкої розвязки її не видно. Хіба військова акція!?

Від часу отримання концесії на будову цієї залізниці російським урядом з рук відомого віце-короля Лі-Хунг-Ченга в 1896 р. до сучасних подій на східно-китайській залізниці, терен цей пережив багато змін та потрясень. Після програної війни 1905 р. Росія була змушена відступити Японії південну частину залізниці від Чанг-Чуну до Дайрен. Від цього часу починається період російсько-японської співпраці. Кожна з держав неподільно панувала в своїй смузі впливів, поділивши поміж себе Манджурію.

По революції 1917 року японці, разом з іншими союзниками, окупують східно-китайську залізницю. Французькі акціонарі російсько-азіятського банку, який фінансував будову залізниці виключно за французькі гроші (кошти будови східно-китайської залізниці винесли 400 міл. золотих рублів), добиваються передачі собі залізниці від союзників, та установлюють правління зпоміж білої російської еміграції. Більшовики з великим невдоволенням дивилися на господарювання російської еміграції, ще їм більше неподобалось ніж факт втрати залізниці.

Тому, коли в 1924 р. Совіти підписали трактат пекінський і мукденський (з Чанг-Тсо-Ліном), першим їх завданням було усунути „білих" і французів зі східно-китайської залізниці. За обіцянку китайців Совіти скоротили термін аренди на 20 літ, зріклися права тримати військо у стрефі залізниці, екстериторіяльности і навіть згодилися на спільне китайсько-совітське правління як також на поділ зисків. У наслідок цього французів та росіян (білих) усунено та на їх місце встановлено генерального директора, присланого з Москви та його заступника, призначеного китайцями. Такий стан тривав від 1925 до 1929 р. В міжчасі Совіти поділилися 29 міліонами прибутку з правителем Манджурії Чанг-Тсо-Ліном. І хоч співпраця не проходила зовсім гладко та були і поважні конфлікти, то всеж китайці, як слабша сторона, завжди уступали, а залізниця давала не найгірші прибутки для обох сторін.

Зовсім змінилася справа після окупації Манджурії. Рік 1932 залізниця майже не працювала. Ситуація совітського персоналу ставала щораз гірша. Транзит до Владивостоку припинився. Зрештою навіть назву залізниці змінено на „північно-манджурську". Більшовики стали перед ділемою: або продати залізницю за марний гріш та вийти з престіжом із тяжкої ситуації, або бути витисненими зі співпраці та співволодіння, що помимо страти наражувало їх на збройний конфлікт з Японією, так небажаний та небезпечний для них.

Постановлено в Москві залізницю продати.

Почалися переговори в часі яких заявили свої претенсії теж і французькі акціонарі. Претенсії останніх ніхто не трактував поважно, але японська сторона використала їх з метою квестіонування права власности більшовиків, чим вплинула на зменшення продажної ціни. 25. червня ц. р. дійшло до виразної оферти. Більшовики зажадали з огляду на створену ситуацію дуже уміркований суму, 210 міл. золотих рублів (біля 400 міліонів паперових японських ен). Японці, в імени „самостійної" Манджурії запропонували натомісць тільки 50 міл. паперових ен. Не годячись на пропоновану суму яка так поважно ріжнилася від суми вимаганої, більшовики помимо того порозумілися з японцями, чи пак манджурцями в багатьох інших питаннях. А саме, рішили, що виплата відбудеться частинно в облігаціях нової манджур-

:ької держави, що купуючою стороною буде
Манджурія і що в суму продажі залізниці буде
входити теж родаж плавби по Сунгарі з її пор-
товими урядженнями, пароплавами і т. п.

Совіти погодилися з фактом необхідности
відступлення залізниці за безцін, беручи ризи-
ко „манджурської валюти" (більшість виплат
малаб наступити манджурськими облігаціями),
поносячи страти на дисконті облігацій, зале-
жало їм тільки на тому, аби дістати номінальну
ціну, зближену до їхніх вимагань. Натомісць
японсько-манджурська сторона по довгих пе-
реговорах піднесла суму набуття тільки до 70
міліонів. Помимо великої охоти найдення ком-
промісу більшовики не могли пристати на цю
суму, яка є як на глум малою. Переговори за-
вмерли, а останні події загрожують їх зірван-
ням, — справа продажі залізниці є поважно
загрожена.

Помимо страти у виді неотримання хочби
мінімальної винагороди за залізницю, більшо-
вики наражують крім того свій престіж. Про-
дажа залізниці була би успіхом більшовиків,
які таким чином вийшли би гідно і без військо-
вого конфлікту з тяжкої ситуації. Совіти не
хочуть воювати за Манджурію, не бажаючи
наражатися на третю невдачу, програвши Ман-
джурію два рази в 1905 р. і в 1918—1922 рр.

Помимо того загроза війни висить і мала іскра легко може розпалити військову пожежу. Боротьба в такому разі велась би фактично за Зелений Клин (Приморщина) з метою відріза-ти доступ Совітській Росії до Пацифіку, тобто до єдиного російського порту Владивостоку.

Ніодна з ворогуючих сторін не відважу-ється на військовий крок. Совіти бояться вій-ни як вогню. Японія змушена уважно огляда-тися на Америку, яка власне розважає справу визнання СРСР з огляду на ситуацію на Дале-кому Сході.

Л. Л—вич.

На поміч українським інвалідам!

(Дозвіл на збірку для українських інвалідів).

Українське Товариство Допомоги Інвалідам отримало дозвіл на переведення прилюдної збірки на терені львівського і станиславівського воєвідства в днях 22., 23. і 24. жовтня ц. р. Маємо запевнення, що речинець збірки на терені тернопільського воєвідства буде назначений на 23.—28. листопада 1933 р.

Користаючи з цеї нагоди Управа УКТОДІ пригадує цілому Українському Громадянству його обовязок супроти інвалідів УГА, що до нинішнього дня віддані на виключну допомогу свого Народу. На їхне обезпечення потребує УКТОДІ около 120.000 золотих річно, з того на самі тільки ренти 90.000 золотих для 437 тяжче пошкодованих інвалідів, а поверх 30.000 на ліки, протези, інвалідський захист, адміністраційні видатки й інше.

Не можемо допустити до того, щоби у нинішні тяжкі часи залишити інвалідів УГА без належного їм забезпечення. На це не дозволяє нам національна гідність і память тих великих днів, у яких інваліди УГА ділом і кровю своєю дали доказ любови до Рідного Краю.

15 літ несуть інваліди УГА важкий тягар свого каліцтва! Міжтим нинішна господарська руїна загрожує успішному переведенню дальшої допомогової акції нашого Товариства.

Тому Управа УКТОДІ звертається до Українського Громадянства із закликом:

В днях 22.—24. жовтня жертвуйте на інвалідів УГА!

Вступайте в члени „УКТОДІ" і поширюйте ідею допомоги українським інвалідам!

Українське Товариство Допомоги Інвалідам у Львові, вул. св. Софії 25.

—o—

Банкроти.

ЯК МОСКВОФІЛЬСЬКІ „ПАТРІОТИ" ДОВЕЛИ НАД БЕРІГ ПРОПАСТИ „ЗАЩИТУ ЗЕМЛІ."

I.

В „Ділі" з 9. ц. м. появилася стаття під наг. „Банкроти", яка своїм змістом живо зацікавила круги москвофільського табору у Львові і на провінції. Одначе мовчанка „Діла" від 9. ц. м. дотепер стала непокоїти тих, які знають, що про москвофілів можна і треба далеко більше писати. Тому, згідно з нашою обіцянкою, подаємо дальші вістки з життя в тому таборі.

В першій статті ми подали в загальних рисах до відома шан. читачів лише ті епізоди, які без дальших доказів самі за себе дуже виразно говорять. Ужите слово „банкроти" відповідає для вининіх москвофілів уповні, воно може навіть за лагідне.

Одначе, аби не бути голословними, подаємо нині дещо докладніше про господарку в одній з поважних кредитових інституцій, а саме про те, *як москвофіли господарили в Кред. Союзі „Защита Землі"*.

„Защита Землі" істнує у Львові від 1896 р. і за той час все таки виконувала водну задачу на Галицькій Землі. В довоєнних часах „З. З." досягла оборотів до 17 міліонів річно, що дає орієнтацію про її ролю в нашому економічному житті. Але тоді, як було ліпше, то й лекше жилось, — одначе нічого не робилося для завтра! Були інші часи, інші люди, інші умовини. Було — минулося.

Як довго в „З. З." господарили старші люди з б. дир. радником суду Ярославом Лепким на чолі, то хоча були по війні слабші відносини, то всетаки „З. З." держалась і служила позичками потребуючим. Але рік 1924. приніс зміну в управляючих органах „З. З." і в травні тогож року перебрав диркетуру „З. З." молодий, у банковости недосвідчений б. урядовець „Русского Ревізійного Союзу", п. Яків Солук. Тоді в склад дирекції увійшли ще пп. Мик. Островський і жидок з біржевого посередництва Йосиф Шаєвич, а від 1928 р. російський емігрант, б. член Держ. Думи п. Мик. Лелявський. Керму мав п. Солук і як довго не *був фахівцем*, то „З. З." ще проспер{ува}-ла; одначе коли при помочі біржевика Шаєвича і його брата д-ра Льва Шаєвича, якого зново іменували ґен. синдиком „З. З.", понюхав біржевої спекуляції, то так до неї запалився, що майже зовсім відкинув діяльність на полі кооперативнім. Вправді давав ласкаво малі позички селянам-рільникам, одначе домагався таких формальностей, що всі подивляли його скрупулятність. Так поступав п. Солук тільки супроти своїх людей, а вже ніяких формальностей не було при ґешефтах біржевих і при роздаванні позичок на ліво і право фамілії своїй і своїх компаніонів та їх знайомим. Одначе всі ті „ділки" вийшли, на жаль, на верх щойно в липні 1932 р. після переведеня ревізії Рев. Союзом на домагання членів Надз. Ради „З. З.", котрі, не зважаючи на підступні реферати директорів, бачили, що справи щось кульгають і що в „З. З." щось рветься.

Вислідн ревізії були просто революційні. Коли для селян або інтелігенції вже не було грошей на позички, то в тім часі такі позички видано: для себе і своєї родини, себто дирекції, за суму понад 80.000 зол., для ріжного роду жидівспекулянтів понад 50.000 зол., а з огляду на льояльність ріжним особам також понад 50.000 зол., крім „русского" „Регулятора" (б. фірма в Ривах), яка дістала 25.000 зол. При переведенні класифікації довжників стверджено, що „З. З" має страту на суму понад 200.000 зол. І тут початок трагедії!

„БЕСІДА" Й ІНШІ ПОДІБНІ УСТАНОВИ Є МІСЦЕМ ТОВАРИСЬКИХ СХОДИН, ГУТІРКИ, ЛЕКТУРИ І ЗАБАВИ. АЛЕ ЦЕ НЕ Є ВИПОЗИЧАЛЬНІ РІДНИХ ҐАЗЕТ І ЙТИ ПІВ МИЛІ НА РІДНУ ҐАЗЕТУ, ЗАМІСЦЬ КУПИТИ ЇЇ ЧИ ПЕРЕДПЛАТИТИ, ЦЕ ПОВЕДІНКА НЕГІДНА ПОВАЖНОГО ГРОМАДЯНИНА.

В москвофільськім таборі у Львові, там частинно на провінції (бо на провінцію не дали знати), зашуміло, бо в очі заглянув крах не лише „Защ. Землі", як банкові, але й тим товариствам, що дали для кредитів „З. З." ґарантії, а саме: О-во ім. Качковського на 140.000 зол., Ставропігія на 40.000 зол. і ще якісь кооперативи за 50.000 зол. Загроза неабияка!

Одначе не можна вийти з дива, як можна було позволити такому Солукові і якимсь жидам господарити в „З. .З" грішми, запозичуваними в банках на рахунок селян і ін. наших людей, або грішми, які складали наші люди на ощадність і так скандально, що описати це тут просто неможливо. І тут знов запит до тих славних і строгих ревізорів „Русского Рев. Союзу": Де вони були і чому допустили до того, що аж на домагання членів Надз. Ради перевели ревізію, коли вже в попередніх роках деякі члени вказували на анормальні відносини в „З. З."? Але трудно було „Русскому Рев. Союзові" переводити реві-

---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 21. ЖОВТНЯ 1933.

ІЛЬКО БОРЩАК

Зносини гетьмана Розумовського з Францією.

(З нових матеріялів)

Мені прийшлося вже трохи побіжно займатися зносинами Розумовського з Францією у студії „Григор Орлик". Більше докладно я обговорював це питання в розвідці виготовленій свого часу для „Записок" істор. фільольоґ. від УАН під заголовком „Слідами гетьмана Розумовського у Франції", але ця розвідка світу не побачила й мабуть загинула в рукописі, бо була в паперах секретаря редакції „Записок" Миколи Левченка, якого доля мені невідома.

Але цим разом автор цих рядків не має причини жаліти, що тема про Розумовського й Францію ще не побачила світу з останній її редакції, бо саме недавно ми натрапили в архіві міста Нансі на нові матеріяли до цієї теми і маємо підстави гадати, що матеріяли подібні знайдуться ще й в інших місцях.

Матеріяли ці находяться в паперах Станіслава Лещинського, який — не забудемо — за весь час свого перебування у Льотарингії не залишав надії втрете вернутись королем до Польщі. Є ще там листи маршала Ловендаля до ґрафа Д'Аржансона. Кілька слів про ці дві особи: Ульрік Фредерік Вольдемар Льовендаль (1700—1755) був данського походження, народився в Гамбурзі й відзначився, як маршал Франції підчас так званої війни за австрійську спадщину. Це він захопив відому в XVIII в. твердиню Берґ-оп-Цом у Голяндії. Був це приятель Григора Орлика, що варт підкреслити тут.

Марк Пер граф д'Аржансон (1694—1764), приятель енциклопедистів, був військовим міністром Франції, якому Григор Орлик не мало був зобовязаний у своїй військовій карієрі, про що ми розповіли на іншому місці.

Раніш як перейти до наших матеріялів мусимо додати, що є це копії. Оригінальних листів Льовендаля до Аржансона ми не знайшли в архіві військового міністерства. Можливо, що вони переховуються в родинному замку Аржансонів в Шато дез Орм.

27. травня 1754 р. маршал Льовендаль був у Люблині, звідки писав Аржансонові, що зустрів у Ряшеві двох російських старшин, які шукали його у Варшаві та Кракові.

„Один з цих старшин був капітаном Нарвського полку Розендаль (мабуть Розенталь), фінського походження, але уроджений у Москві. Другий осселився у Львові, як купець-ювелір і є француз з походження, зовуть його Сен-Поль. Перший дістанши в мене авдієнцію, спитав мене досить збентеженим виглядом, чи я маю шифру, щоби листуватися з Францією. Я відповів, що не маю шифри, але не вагатимусь негайно післати гонця до Франції, якщо справа цього варта. Тоді п. Розендаль заявив, що його наділслав до мене граф Розумовський (Rosamowski), голова Академії та гетьман козаків, про якого Ви певно багато читали в газетах і який є рідним братом фаворита цариці. Гетьман Розумовський наділслав пана Розендаля до мене, щоби або я йому дав пашпорт до Франції, або вислухати його та переслати його пропозиції. Капітан Розендаль вибрав останнє й ствердив мені від імени гетьмана, що п. Розумовський бажає для себе й для своєї родини опіки його християнської Величности (Людовика XV-го), що цариця старіється й що він (Розумовський) передбачає після її смерти для Росії руїну.

„Я спитав його насамперед, чи брат гетьмана, фаворит, також згідний з пропозицією п. Розумовського. Капітан Розендаль відповів, що він цього не знає, бо післав його тільки гетьман, але обидва брати звязані такою приязнею, що він певний, що фаворит є в курсі заходів свого молодшого брата, тим більше, що їх інтереси спільні й що вони рискують однаково. На моє запитання щодо характеру бажаної опіки Й. Х. В., відповів мені капітан, що гетьман бажав би на випадок смерти цариці мати змогу виїхати до Польщі й знайти там допомогу нашого посла, який дав би йому змогу віїхати до Франції. Капітан додав, що гетьман чекає першої відповіді нашого двору й що тоді певно він докладніше відкриє свої карти. Без огляду на резерву капітана я міг витягнути від нього, що гетьман вже давно під претекстом замовити розкішні меблі у Львові, надіслав туди кілька разів велику суму грошей. Я зрозумів також, що в разі нашої опіки гетьман готовить віддати нам усі бажані послуги. Капітан сказав мені також, що аташе російських посольств у Відні та Льондоні, українці з походження, є людьми гетьмана, якому особливо віддані. Я навіть міг бачити, яким чином ці аташе листуються з гетьманом, а саме: листи дістаються до француза-ювеліра у Львові, який передає їх грекові-купцеві, що мандрує через Київ до Глухова, на Україні, де гетьман має свою столицю. Істнує ще в Польщі офіцир, якийсь капітан Лінден, що є також куріером гетьмана.

(Докінчення буде.)

віо у свого шефа, бо Солук був і директором управи в тіх-же „Р. Р. Союзі“, а крім того поручав ревізорам-директорам „Р. Р. Союзу“ гроші на бони...

Переведена ревізія дала, як уже сказано, такі скандальні висліди, що Надз. Рада мусіла з місця усунути панів директорів враз з їх синдиком д-ром Шайовичем, а крім того зробити донесення до прокураторії. Як нам відомо, не зважаючи на кольосальні матеріяли проти винних, довині покликані орґани не потягнули до відповідальности бувших директорів і синдика „З. З.“. А треба знати, що синдиком був адвокат жид д-р Лев Шайович, брат дир. Йосифа Шайовича, який не тільки незле рахував собі за працю, так, що мав гарну місячну платню, але навіть не вважав за відповідне повідомляти, які висліди дали ведені ним судові справи й екзекуції та які гроші вплинули на його руки. Бувало, що нова дирекція судово домагалась заплати претенсій, а довжники приходили з власноручними посвідками д-ра Шайовича, що довг їх урегульований.

Взагалі цей п. д-р Шайович поступав як диктатор „Защ. Землі“. Він вів понад 200 судових справ без найменшої контролі ні інгеренції б. дирекції. З довжниками-селянами — а є між ними дуже значний процент свідомих українців! — поступав він безоглядно, наражав на великі кошти через екзекуції та ліцитації. Він доводив до того, що нерідко кошти перевищали затягнений довг. Зате зі „своїми“ та свого брата-директора близькими людьми поступав він аж надто обережно, не вносячи майже до трьох літ позвів у справах векселевих претенсій.

У книгах „З. Землі“ не було нотаток, які претенсії були заскаржені і в якій стадії находились судові процеси. А віддаючи по усуненні з синдикату судові справи, він навмисно здекомплетував судові акти, аби не було змоги орієнтуватися в положенні.

Розуміється, що п. д-р Шайович не тільки казав собі згори платити судові кошти, але ще й побрав разом зі своїм братом-директором, всупереч законним формальностям та без відповідного забезпечення, тимсамим дуже своєрідну позичку на суму понад 43.000 зол.

Радше на жарт подобає факт, що з кредитів „З. Землі“, себто в селянській кооперативі, найбільше користали сини вибраного народу, кревні та добрі знайомі п. Шайовичів, опісля лиш вірні приятелі з політичних переконань та з чарки п. Солука, як напр. д-р Прислопський, член солуківської надзірної ради, а передше член дирекції „З. Землі“, на суму ок. 15 тисяч зол., та лиш у незначній мірі наші селяни. Дуже характерна ще та обставина, що від селян при позичках на 200 до 300 зол. п. Солук вимагав Бог зна якого забезпечення та робив нечувані труднощі при виплаті такої марної позички. Навпаки, при роздаванні позичок своїм та п. Шайовичів добрим знайомим поступав він аж надто ліберально та не морочив собі і їм голови формальностями, коли ішло про десятки тисяч.

Якщо все сказане проаналізуємо, то переконаємося, що можлива руїна „З. Землі“ вчить нас дуже багато.

Такий п. Солук після справдішньої більшовицької рецепти вмів добре бавитися на балях, вечерницях чи просто в ресторанціях, любив випити, але не з кимнебудь, а з впливовими патріотами, які або між молодю, або в москвофільських установах робили для нього реклму та саджали його всюди на перше місце.

Дальше бачимо, як проти його господарки впродовж кількох літ ніхто не виступав і щойно в минулому році, коли було зовсім зле, настала реакція і п. Солука з великим трудом усунули. Значить, неодна, та ще й впливова між москвофілами одиниця згоджувалася з його вчинками та підтримувала його, хоч ясно бачила, які будуть наслідки його політики. Мимоволі виринає питання, чи знані „суперпатріоти“ не мали за ціль ужити п. Солука — вчасти й несвідомо з його сторони — на те, аби він не тільки нищив нашу народню установу, що є в москвофільських руках, **але ще й послідовно наших селян руйнував та пускав з торбами?** Цеж не мала заслуга!

Не можемо теж забути митарств деяких одиниць з вибором нової дирекції по усуненні п. Солука, коли то вони виставляли кандидатури щось аж десятьох крикливих патріотів, що передовсім дбали лиш про себе та ставили свої умовини. І памятаємо аж за добре, як холодно поставились вони до теперішнього директора п. Вербовського, який вимагав лише вільної руки та повної свободи з метою рятувати всіми способами передовсім наших селян.

Теж тямимо добре, як деякі москвоф. одиниці бажали конкурсу „З. Землі“, одні щоби заряджувати конкурсовою масою, інші, скажемо, з незрозумілих для нас мотивів...

В українській пресі був уже неодин допис з провінції про таку саму господарку, як у Львові, у провінціональних москвофільських кредитових кооперативах, напр. у Сяноці, Ліську і т. д. Мимоволі насувається питання, чи деякі одиниці зпоміж москвофілів, для яких особистий інтерес панує над усім, не набивають собі наперед кишень всілякими „позичками“ і **не нищать свідомо наших економічних установ?** Бо робота тих „патріотів“ веде тільки до того, аби наш нарід бити на економічному полі і тимсамим відібрати у нього змогу успішно вести свою політичну самооборону, жертвувати на народні цілі, виховувати у своїх школах наростаюче покоління, дбати про приріст рідної інтелігенції, розвій своїх установ, своєї торговлі, промислу і т. д. Це, думаємо, ясне для кожного тямучого громадянина.

——o——

Вісти з Буковини.

(Від власного кореспондента.)

КУЛЬТУРНА ПРАЦЯ.

В неділю 15. ц. м. уладило черновецьке товариство „Мужеський Хор“ два концерти в полудневій частині Буковини: пополудні в **Чудині**, а вечором у **Сторожинці**. Треба відмітити, що „Мужеський Хор“ — це перше товариство, котре по війні працює для рідної культури на полудневій Буковині. Дуже-дуже мало працюють наші товариства, а коли що й роблять, то лише на півночі. До Серету, Сторожинця, Силетина не доходить ніхто. Аж „Мужеський Хор“ протоптує стежечку українській культурі до українського селянина в полудневій Буковині. Працю цього товариства зможе оцінити аж будучий історик нашого лихоліття. Тому треба якнайгостріше осудити тих людців, котрі в самім розгарі праці здезертирували з того товариства, виступивши з „Мужеського Хору“, щоб заповнити ряди анемічного жидівського т-ва „Тіпоґрафія“. Стид і сором!

НА РУІНАХ НАШИХ ЕКОНОМІЧНИХ УСТАНОВ ПОВСТАЮТЬ ЧУЖІ ТВЕРДИНІ.

Досвід доказав, що нарід дуже охочо гуртується у своїх національних установах. Одначе де провідники лишень раз свідомо або й несвідомо ошукали нарід, там не приймаються ніякі гасла, там не імпонує і добрий приклад. Довгі роки панує там застій і навіть найкращих та повних самопосвяти провідників нарід зустрічає з недовірям.

Перед світовою війною створено у нас сильну фінансову інституцію „Селянська Каса“. Одначе вже на самім початку тодішні керманичі тої установи зруйнували масу селян, які повірили в рідні гасла. По війні останки майна „Сел. Каси“ стали законно, але не поправді, власністю кількох людців, які продовжували свою діяльність під фірмою „Північно-Буковинський Банк“. Ті люди запевняли на кожнім кроці, що вони щирі патріоти, а рівночасно розпарцелювали і продали чудову посілість при вул. Панській та Вірменській. І сьогодні на землі, скропленій потом і кровю наших селян, стоять дві вулиці чужих камениць, а на місці будинку покійної „Селянської Каси“ стоїть триповерхова палата румунського денника „Glasul Bucovinei“... Це один з прикладів, чому нарід не має довіря до своїх

ЧИ НОВА НАПАСТЬ?

Унів. проф. ІванНістор, відомий українофаг та інспіратор румунізаційної офензиви на Буковині, оголосив у пресі, що за кілька днів вийде друком в рум. мові його праця: „Українська проблема в історичнім освітленні“. Зарадом подає вже й зміст своєї книжки. Ось цікавіші заголовки: 1) Київська держава. 2) Князівство Галич. 3) Берладська грамота та походження придунайських міст. 4) Румуни як приятелі й оборонці українців. 5) Козаки і румуни. 6) Богдан Хмельницький та Василь Лупул. 7) Гетьманство Дорошенка та Дука-воєводи. 8) Мазепа в Молдаві. 9) Добрі сусідські звязки між Україною та Румунією. 10) Україна і Бесарабія. 11) Мир у Бересті. 12) Українсько-румунські відносини по війні.

Проф.Ністор належить до того гуртка людей, котрі до недавна гістерично заперечували само істнування українців на Буковині і в Бесарабії. Чи в новій своїй праці стане він знову виливати помиї на голову „торбарів“ (так історик і бувш. президент міністрів Йорга називає українців!), небавком побачимо. Одначе зросту національної свідомости на Буковині і в Бесарабії не стримає вже ніхто. Той зріст, не зважаючи на нечувані перепони й переслідування, іде стихійно.

——o——

Червоні хвилі.

Волинь, 17. X. 1933.

Українське громадянство знає, що „совітомани“-КПЗУ, б. „Сельроб-Єдність“ і інші — находили собі дуже сприятливий ґрунт на північно-західних землях і десять років верховодили настроями поважної частини селянських мас. Про обєктивні умовини, що витворюють ґрунт для цієї роботи, писалося вже багато й вертатися тут до них не будемо.

Голод на Великій Україні й вимирання обідраних мас не могли не вплинути на зміну тих настроїв і напрям думок волинських чи поліських селянських верств. Отверезіння безумовно настає.

Але, на нашу думку було би помилкою проголошувати вже „погром більшовизму“, — як це зробив недавно „Новий Час“ (ч. 223). Гадаємо, що подібні запевнення могли би приспати чуйність українських національно настроєних елементів і принести нам шкоду. Тимчасом, „коли сьогодні бувші сельроби й комуністи повертають в національний табор“, як каже „Н. Ч.“, то чуйність національного табору повинна бути подвоєна.

Маскування „совітоманів“, що не цураються ніяких ходів і „тріків“ при відступі чи підпільному наступі, здається, добре всім відома. Вони, для осягнення мети чи замаскування себе, і хрестика повісять на грудях, і до церкви підуть, і по „фашистівськи“ балакатимуть, і до всякої леґальної орґанізації пристануть.

А тому **Caveant Consules!**

Ось саме є вже певні дані, що кажуть про широке застосування „совітоманами“ тактики ховатися в леґальних або й цілковито „певних“ орґанізаціях, як ріжні „кулка“, „хати“ і т. д. Нема ніякої підстави думати, що дехто з них не захотів би заховатися і у леґально істнуючих українських політичних орґанізаціях.

Для Волині, Полісся й Холмщини настали такі погані часи, що український національний табор повинен бути дуже чутким і чуйним. Різкі скоки й „покаяння“ можуть бути щирими, але можуть бути декоративними й облудними. Особливо, коли подібні скоки роблять б. вчорашні активні партійці.

Інша річ — маси, що на північно-західних землях були лише збірною жертвою на вівтарях національної несвідомости, подразнення тяжкими умовинами життя й друкованого дурману, щ оповінню спливає десять років на наші села.

Звідси практична засада для кожного українця чи українки, що працюють на громадському полі: бути обережними з б. совітоманами, але довірчивими до збаламучених ними мас.

Безумовно до протверезіння мас причинилися численні листи, що напливають у селянські родини від нещасних родичів і знайомих з Великої України про страшні злидні, голод і вимирання українського населення, а також і часописні вістки про те, що діється в „совітськім раї“. На жаль, занадто малий відсоток цих листів попадає на сторінки преси.

Ми вже чули, що „совітомани“ розпочали боротьбу з страшним для них голосом з „того світу“, намагаючися переконати наївних, що все це — буржуазні вигадки. З другого боку вони оперують такою облудною фразою: мовляв, темним і дурним усюди погано, а розумним і освіченим людям там живеться дуже добре, як напр. учителям, технікам, агрономам. Оце „добре“ життя в совітському раї змальовує в листі до родичів на Волині (лист в руках автора цих рядків) обережно, але дуже красномовно одна вчителька. Вона пише:

„В нас вже теж відбуваються жнива, цього року у нас небувалий врожай. І я „воспол-

нула духом". НН (чоловік, — прим авт.) вже викосив наше жито і ячмінь (у мене на городі було посіяне) ...я можеб і навчилася (вязати снопи), та чогось сили не хватає та й домівку нема на кого лишити: такі сусіди, що пообкрадають... може покращає харчування... якась капосна душа систематично вириває (картоплю — прим. авт.), так що пів города знищено... вже сторожу вночі саду в бурині з рушницею і чекаю (бо НН-чоловік накоситься вдень то вночі мусить спати)... Вдень, я вдома пораюся, в мене якось вкрали квочку й 5 курчат... Порося то я гляжу, як ока в лобі, держу з сінях і пускаю пастися на привязу..."

Чи не досить ясна картина оборони від злодіїв, а може й від голодних такого скарбу, як квочка, курча та порося чи картопля? А далі:

„Ми вже 3 місяці не вживаємо жадних жирів (товщів) і це погано відбивається на здоровлі... Сергій мій чогось кашляє ціле літо і сохне в очах і якісь вавки на губах викидають... виїшла затримка з платнею... колиб хоч мені виліэти з злиднів та позбавитися свого міокордита серця і неврастенії... спасибі і вам, мій любий тату, підтримали мене доляром принаймі на 2 тижні...

Врешті йдуть „свободи":

„Чула я, що Н. бідує, щось у нього там було, не знаю що, він був „ізольован" (ГПУ?) на 4 місяці, але я ніяк не можу з ним списатися, надіслала заказного листа на... адресу, але лист повернувся (чи ще живе? — авт.). Тепер написала на... Кличу його до себе, хочу поділитися з ним хлібом і ще дечим (в мене буде олія!). Колиб... (чоловік — авт.) мав іншу вдачу, ми жилиб краще, але він... ідеаліст і не хоче (маючи вищу освіту) збудувати собі кареру (служити Москві? — авт.)"

Хіба ясно, як мріють про олію навіть люди з вищою освітою та як „ізолюються" ті, що не хочуть служити ворогові? Зрештою, це лише один з голосів нещасних інтелігентів з більшовицького світу.

Senex.

Музей Визвольної Боротьби України.

Незабаром сповниться десять років, як у столиці Чехословаччини, у Празі, повстала одна з найважніших українських культурних установ: **„Музей Визвольної Боротьби України"** (1925 р.).

Не будемо розводитися над тим, яку велику вагу для культури кожної нації має музей; числом таких установ, між іншим, міряють у світі звичайно ступінь культури народів. **Музей Визвольної Боротьби України** зібрав великі культурні скарби, і значіння його тим більше, що таких скарбів, серед теперішніх умовин, не має й не може мати ні одна подібна народня установа в Краю. Не тільки архівні матеріяли з часу великого народнього здвигу рр. 1917—1920, не тільки памятки з боротьби за наше визволення, але-ж усе, що в ріжних часах давало свідоцтво про нашу національну працю на всіх полях, — найшло місце в зборах **Музею.** Вже тепер, коли **Музеєві,** з браку коштів, ще далеко до повного упорядкування своїх скарбів, збори його можуть сповнити гордощами кожного члена нашої нації. Наш **Музей** міг би відіграти в нашому національному житті ту саму ролю, що її мав і все ще має для поляків швайцарський Раперсвіль, покликаний до життя після упадку польського повстання 1863 р., але тепер переведений вже до столиці відновленої польської держави. Кажемо, міг би, якщоб тільки широкі кола українського громадянства звернули на нього належну увагу та усвідомили собі ту його величезну вагу для культури нашого народу.

Правда, нам важко мірятися з іншими націями, які й у тяжких хвилинах свого життя розпоряджали більшими матеріяльними засобами, що на довгі часи забезпечували існування Музею. Та хоч і не дуже багаті ми, знаючи вагу такого одинокого в нас українського Музею, мусимо його підтримати й своїми пожертвами забезпечити йому його існування, поволі підготовляючи для нього грунт під його власну домівку.

Товариство **Музей Визвольної Боротьби України,** що завідує справами Музею, добре усвідомлює собі, що й культурні установи краю вимагають від українського громадянства великої пожертвенности. А проте, маючи на увазі виняткове значіння **Музею Визвольної Боротьби України,** Управа Музею звертається до Української Громади з гарячою просьбою та з закликом: не забувайте і про нашу установу і щедрими датками допоможіть Музеєві вести своє діло, стати на власні ноги, утримувати в належному ладі його збори — всю внутрішню важку працю Дирекція Музею та її співробітники виконують без ніякої винагороди, — й дати Музеєві змогу чим-скоріш у своїй власній, хоч і скромній хаті розмістити скарби, щоб їх могли бачити і свої, і чужі, та щоб ними могли користатися наукові дослідники... Збудований для потреб Музею „Український Дім" у Празі не тільки збере всі багатства Музею, але стане осередком українського життя на чужині та дасть притулок і іншим культурним установам та організаціям у Празі.

Ласкаві датки просимо слати на адресу Директора Музею проф. Д. Антоновича:

Prof. D. Antonovyč PRAHA-Nusle, 245. Czechoslovakia.

або на конто Музею в поштовій щадниці в Празі: **80.940 Praha.**

Хто пришле на рік 25 долярів на **Музей,** той, із ухвали Загальних Зборів Т-ва **Музей Визвольної Боротьби України,** стає **Добродієм Музею,** його імя вписується в Золоту Книгу Добродіїв **Музею** й тим стає повік незабутнім у історії розвитку Музею.

Німецька преса про становище Італії.

БЕРЛИН, 19. 10. ПАТ. У противенстві до дотеперішнього оптимізму німецьку пресу починає непокоїти становище Італії. „Берл. Тґт." наводить передовицю „Джорнале д'Італія", яка домагається виясненя в справі дальших плянів Німеччини та називає це домагання несподіванкою. „Берл. Тґт." заявляє, що Німеччина останніми днями точно окреслила своє становище в справі розброєння а обовязком інших держав є показати, чи можливо опрацювати практичну програму розброєння. Римський кореспондент „Фос. Цтґ." пише, що на становище італійського уряду вплинули заяви прем. Даладієра й мін. Саймона. Італія з огляду на становище Франції та Англії хотіла би завернути на резервові становища.

—o—

Плянують повітреплавну лінію з Америки до Европи.

НЮ ЙОРК, 27. вересня. (Вл. кор.) Більш ніж тиждень перебував в Ню Йорку д-р Гуґо Екенер, директор фабрики цепелінів у Німеччині. Він кілька разів перед тим кермував понадатлянтійським летом воздухоплава „Ґраф Цепелін". Сьогодні він відїхав назад до Німеччини. Перед виїздом сказав ґазетярським репортерам, що метою його побуту в Америці тепер було приготування плянів для постійної подорожі повітреплавів з Европи до Америки. Він відбув цілу низку конференцій з П. В. Личфілдом, директором „Ґудір Роббер Компані" та іншими зацікавленими в такім підприємстві людьми. Подробиць плянів не оголошено. Зате стало відомо, що „Ґраф Цепелін" вилетить незабавком з Фрідріхсгафен у Німеччині до Полудневої Америки, звідти до Міямі на Фльориді, а опісля до Шикаґо на виставу. Щойно з Шикаґо верне через Акрон до Ню Йорку. Тут перебуде кілька днів і потім поїде до Европи.

—o—

„Український Тиждень Гостинности".

ШИКАҐО. (Вл. кор.). „Український Тиждень Гостинности" почався минулої неділі (1. 10.) бенкетом Українського Демократичного Клюбу міста Шикаґо. На бенкет прибуло коло 200 гостей, між якими були представники міської ради. Мейор міста надіслав привітну телеграму, в якій привитав українців і заявив, що він перешкоджений, але духом [illegible] з бенкетуючими. Алдермен Соттон виголосив гарну промову, в якій підніс досягнення українців міста Шикаґо. Між гістьми був теж майор Страйкменс, котрий репрезентував управу Світової Вистави. Майор Страйкменс, з роду бельгієць, голова відділу національностей, багато причинився до того, що українці могли виступити [illegible] так як державна нація.

Любка Колесса в Берліні.

(Від власного кореспондента.)

Берлінський осінній музичний сезон розпочався великим орхестральним концертом під батутою дир. Еріха *Кляйбера,* що минулорічними концертами здобув собі загальні симпатії. Останній концерт пройшов теж із незвичайним успіхом і зібрав, як звичайно, добірну публику, що виповнила по береги велику салю фільгармонії.

До успіху вечора причинилася в першій мірі наша пяністка Любка *Колесса,* що виступала як солістка в концерті Моцарта Ц-дур і, не зважаючи на автомобілевий карамболь перед самим концертом чарувала всіх своєю прекрасною, високоартистичною грою.

Виступ п. Л. Колесси знайшов теж загальне признання тутешньої столичної преси, що як рідко коли присвятила нашій землячці богато місця й уваги. І так „Ахт-Ур-Абендблят" (з 5. 10.) високо підносить її „стилеву гру, що створила до спілки з Кляйбером артистичну трійцю Моцарт-Кляйбер-Колесса". „Кройц-Цайтунґ" (з 6. 10.) хвалить „ніжну й дуже вирівнану гру з повним розумінням Моцартового Концерту й опанування техніки" та підкреслює „її велике артистичне відчуття, з яким вона віддає абсолютну красу Моцартівської музики". Звичайно гострий критик Гайнріх Штробель признає Л. Колессі в „Берлінер Берзенкурер" (з 5. 10.) „незвичайно велику чистість технічного виконання". „Райхсботе" (з 7. 10.) підносить „просто подиву гідну легкість, з якою пані Колесса, особливо в швидких партіях Концерту, порвала присутніх і викликала справжній подив". Л. Колесса, пише „Дойтше Таґесцайтунґ", віддала свою партію з викінченим видержанням форми (ін фоллендетем Ебенмасс дер Формґебунґ ім Фінале вар фаіл ґелезт унд ґештайґерт)". Відомий критик Шорліх також признає, що п. Колесса грала Моцарта з „найбільшою технічною зручністю й чистістю".

На такий самий тон настроєні й голоси іншої берлінської преси, що взагалі в музичних рецензіях не любить занадто сипати похвалами й хвалить тільки те, що справді заслугує на похвалу.

Д-р Зенон Кузеля.

—o—

ЧИ ВИ СПОВНИЛИ ВЖЕ СВІЙ ОБОВЯЗОК СУПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ? ПАМЯТАЙТЕ ПРО ВАШУ ПОСТАНОВУ ЗАПЛАТИТИ В МІСЯЦІ ЖОВТНІ Ц. Р. УСІ ЗАЛЕГЛОСТИ ТА ПРИСЛАТИ ПЕРЕДПЛАТУ.

✝ Кость Лоський.

Кілька дат над свіжою могилою.

Як ми вже згадували в новинці з дня [illegible] ц. м. у Празі помер наш земляк Кость В. Лоський, звичайний професор римського права в Українськім Вільнім Університеті. В особі покійного тратимо непересічну людину знання, тільного й активного громадянина з чистим характером. Помер К. Лоський як професор У. В. Університету, де у 1929-31 рр. був проректором, у 1927-8 деканом факультету права, якийсь час головою Українського Правничого Т-ва у Чехословаччині, дійсним членом Наук. Т-ва ім. Шевченка і членом Укр. Істор.-Фільол. Т-ва.

Уродився К. Лоський у 1873 р.; у 1905 р. дав почин до організації українського руху на Холмщині, засновуючи „Просвіти". Був він ще тоді російським урядовцем на Холмщині, начальником повіту, але одночасно дописував до українських часописів. При виборах до державної думи був він кандидатом української групи проти російського кандидата-єпископа Евлогія. У 1917 р. був призначений при Д. Дорошенку в Галичині помічником ґуберніяльного комісаря в Тернополі. Пізніше був головою Холмської ради. За час уряду У. Н. Р. був у Ґенеральнім Секретаріяті Міжнародніх Справ, пізніше у Ґ. С. Закордонних Справ, за часів гетьманщини був послом у Фінляндії, за українськоі влади послом у Швеції, у 1920 р. був комісарем земель звільнених від більшовиків.

Скінчивши свою дипльоматичну службу переїхав він до Праги, де вибрали його професором Українського Вільного Університету. Там він працював до останньої хвилини. На еміграції зацікавився ближче релігійними питаннями і під впливом роздумувань перейшов із православія на греко-католицизм. Після цього приймав близьку участь в уніййному русі і був навіть представником українців на міжнародньому католицькому зїзді у Велеграді два роки тому.

Інтерв'ю з Гітлером.

ЛЬОНДОН, 19. 10. ПАТ. „Дейли Мейл" помістила розмову свого кореспондента з канцлером Гітлером. Гітлер м. ін. заявляється великим приятелем Англії. Так звана мілітаризація Німеччини, сказав Гітлер, не має вовсім воєнних цілей, лише виховні цілі в краю, головнож боротьбу проти комунізму. Неправда, начеб німецький уряд уже тепер переводив єброєння, купував зброю та муніцію. В справі т. зв. поморського коридора Гітлер сказав: Ніхто нормальний не буде вважати коридоря одним із великих здобутків мирової конференції. Таке улаждення моглоб у наслідку привести витворення ворогування між Німеччиною та Польщею. Та навіть мировий трактат дає нам право домагатися ревізії. Ніхто в Німеччині не думає над тим, щоби почати війну проти Польщі в справі коридоря, одначе всі надіємося, що оба народи можуть порозумітися та почати спокійну дискусію. Будуччина покаже, чи то можливе, щоби Німеччина та Польща найшли таку розвязку справи, яку моглиб приняти обі сторони.

З Райхстаґу -- Райхсфіреррат.

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Берлінський кореспондент „Журналю" впевняє, що в нац.-соціялістичних колах є думка Райхстаґ, який має зібратися в листопаді, перемінити у Райхсфіреррат. Це потяглоб за собою поважні наслідки. Ця рада політичних шефів Німеччини могтиме ухвалити нову конституцію та накинути реформу адміністрації. Реформа адміністрації основувалаєяб на припиненні автономії союзних країв, скасуванням окремих урядів тих країв і їх намісників. Нову Німеччину поділилиб під адміністраційним оглядом на 20 одиниць. Крім того рада шефів держави могтиме іменувати Гінденбурґового наслідника на випадок його смерти, або колиб президент держави передчасно зрікся свого уряду.

—o—

Англія шукає вияснення.

ЛЬОНДОН, 19. 10. ПАТ. „Таймс" повідомляє, що британський уряд буде старатися ще перед відновленням розброєної конференції навязати звязки з французьким, італійським і американським урядом, щоби разом із ним вияснити, чи та які є шляхи, які вможливили би Німеччині взяти участь у переговорах.

—o—

Знижка валют у Франції

ПАРИЖ, 19. 10. ПАТ. Заява прем. Даладієра й ухвала виїмково прискореної дискусії над державними проєктами викликала сильне враження на біржі. Вона відгукнулася на ці підвишкою курсів. У звязку зі зростом довіря до паперів наступила знижка курсу чужих валют.

—o—

НОВИНКИ

— Музичне Товариство ім. Лисенка повідомляє: В неділю 22. ц. м. в 7. год. веч. відбудеться в малій салі камеральний вечір із творів Брамса у виконанні Галі, Стефи і Марії Левицьких. Реферат дир. Барвінського. Вступ вільний. Добровільні датки на бідну шкільну молодь. 1-2

— Конфіската календаря „Місіонаря" на 1934 р. Довідуємось, що в Жовкві підпав конфіскаті цілий наклад календаря ОО. Василіян „Місіонаря" на 1934 р.

— Інавґурація академічного року у св. Юрі. В неділю, 15. ц. м. заінавгурувала цьогорічний академічний рік архиєрейська читана Служба Божа, яку відправив Преосв. Кир Іван в асисті численного духовенства в 12. год. полудне. Церква була вщерть виповнена молодю. Чудово зіспіваний хор „Бандуриста", скупчені обличча вірних давала незвичайний образ святочного настрою. По Службі Божій епископ о. Бучко виголосив до зібраної молоді глибоку змістом проповідь, накликуючи її до науки, чистоти і любови батьківщини. Кир Іван звернув увагу на особливе становище української молоді, яка мусить добувати для себе знання в чужих наукових станицях, не маючи ні своїх високих шкіл ні своїх професорів. Тим успішніша повинна бути праця студентства, тим більший труд для здійснення своєї мети, щоби служити для добра Нації.

„Французько-Канадійський Український День".

ШИКАҐО. (Вл. кор.) В суботу 30. вересня відбувся в Українськім Павільоні „Французько-Канадійський Український День". Канадійці виступили зі своїм хором зі 150 осіб та зі сольоспівами. Зміст програми був фолькльористичний. Відспівано багато старих французьких пісень, цікавих формою і змістом, які збереглися у східнія Канаді.

Англійський міністер війни в обороні Саймона.

ЛЬОНДОН, 19. 10. ПАТ. Міністр війни Гейлсгем сказав у Ліверпулі, що весь британський кабінет як один муж стоїть на боці мін. Саймона. Читав я — сказав міністр, що німецький уряд перестеріг німецьку пресу, щоби не атакувала Англії як краю, а щоби обмежилася до ворожих коментарів супроти поодиноких англійських міністрів, передовсім супроти міністра закордонних справ. У звязку з цим буде справедливо, коли відразу скажу, що міністр закордонних справ, як промовляв у Женеві в мин. суботу, говорив не у своїм імені, лише як відповідальний представник британського уряду за відомом своїх товаришів у цьому уряді. Саймон зреферував у суботу вислідн розмов, у яких брав участь. Ми, його товариші, знаємо, що його звіти були правдиві, бо щодня з'ясовував нам положення. Тому не може бути сумніву щодо точности його заяв. Представники ін. держав, що промовляли опісля, згодилися також на зясований Саймоном стан справи.

— „Праґер Прессе" про Українську Загальну Енциклопедію поміщує у своїм числі 18. ц. м. замітку у відділі „Наука". Читаємо в ній між іншим таке: „Останні пять зшитків від 21—23 і 29—30 є в деяких подробицях дбайливіші і послідовніші, як перші, бракує в них менше дат, є менше зайвих гасел, менше помилкових даних, дарма, що назагал можна запримітити дві великі труднощі, з якими видавці мусять невпинно боротися. Першу накинули самі умовини праці і лежить вона у тому, що всю українську частину треба було дослівно творити з нічого, другу створили собі видавці, коли приняли сміливий плян усе світове знання охопити взязко у 2.000 сторінках. Коли це завдання виконане хоча би у 50 відсотках — а в дійсності справа стоїть багато краще — то вправді можуть поглянути на закінчену працю вдоволені. В останніх зшитках треба підкреслити гасла Словаччина, Словенія, Чехословаччина, з усіма приналежними до них відділами як мова, література, тощо".

— Проґноза на Академію Польської Літератури. Ще нині вечором має появитися офіціяльне повідомлення, хто з польських письменників увійде до Академії Польської Літератури, що складатисьме з 15 членів. Перших 7 членів призначить уряд; вони на засіданні виберуть дальших 8. Ці перші імовірно такі: В. Берент, Л. Штаф, Міріям, Серошевський, С. Налковська, Ю. Каден-Бандровський і П. Хойновський. Кандидатами на дальших 8 місць є такі: К. Г. Ростворовський, проф. Т. Зелінський, Бой-Желенський, К. Іжиковський, Ф. Ґетель, В. Ржимовський, проф. Ю. Кляйнер, К. Іллаковичівна. Кандидат мусить заздалегідь висловити згоду, що на випадок вибору прийме його. Зачувати, що 7 членів Академії діставатиме по 1000 зол. місячної платні, а 8 членів по 500 зол. Секретар Академії Каден-Бандровський діставав би додатково ще 500 зол. місячно.

— Хто виграв на льотерії? Першого дня тягнення клясової льотерії впали виграні на такі числа: 50.000 зол. на ч. 72462. 20.000 зол. на ч. 6872. 5.000 зол. на ч. 17705. 2.000 зол. на ч. 50418, 51136, 110061, 153675. 1000 зол. на ч. 23232, 106379, 131819. 500 зол. на ч. 28564, 28919. 400 зол. на ч. 12225, 25793, 48405, 80836, 110744, 131808, 164193.

— Присуд Апеляційного Суду в справі Маера і тов. Після 3-дневої розправи перед Апеляційним Судом у Львові запав 19. X. присуд: Апеляційний Трибунал затвердив щодо Адама Маера кару в висоті 2 і пів року. Йосифові Панас-Можаровському підвищив з 14 місяців на 2 р., Маркусові Пельцові з 1 і пів на 2 р., Ізаакові Шварцові з 1 р. на 2 р., а тільки Рудольфові Янцові змінив кваліфікації правні, привернув публичні горожанські права, яких позбавив його суд I. інст. на 5 літ, пристосував амнестію і засудив на 6 місяців вязниці, з зарахуванням слідчої вязниці. Предсідником Трибуналу був радн. Емінович, вотували: Лянґе і Сенетра, обжаловував апеляц. прокуратор Човніцький, боронив д-р Перацький, д-р Ляндав і д-р Ганкевич.

— Львівська хроніка. У скарбовій палаті якийсь помисловий чоловік представився Салі Гербстовій як директор палати, взяв від неї 50 зол. на податок і пропав. — У сінях дому при вул. Коперника 26 намагався втруїти йодиною безробітний Гавр. Литвинович. — Серед вуличної „Варшавської Капелі", яка концертує по подвірях львівських домів, поліція викрила двох відомих їй злодіїв і арештувала їх. — Службовець маґістрату Тад. Мазар на підпитку вибив шибу в фризієрському заведенні при вул. Шайнохи, коли один із приятелів підставив йому ногу.

— Кат у ролі автора. Недавній кат, що виконував присуди смерти у Польщі, Мацейовський, видав свої спомини п. з. Під шибеницею. Ясно, що спомини ці допоміг йому написати якийсь професійний робітник пера. У цій книжці Мацейовський передає сповідь ріжних засуджених перед смертю. При цій нагоді пан кат передав чимало подробиць, які були урядовою тайною і які він як урядовець міністерства справедливости не повинен був виявляти. За це відповідатиме він перед судом.

— Душогубство. В Старяві біля залізничої стації найшли вбитого 22-літнього І. Малицького. Арештували вбивника токаря І. Корсика. Він зізнав, що вбив Малицького на тлі особистих порахунків.

— Ріжні вістки. Голяндський уряд рішив обмежити доступ чужинних студентів до своїх університетів; ці обмеження дуже незначні. — У Фонтенбльо біля Парижа помер у 78 році колишній французький міністр і сенатор Жан Круппі, що був міністром торговлі, у 1911 р. міністром закорд. справ і в кабінеті Кайо заступав премієра. — На приказ індійського віцекороля магараджа Девасу мусів зріктися свого становища наслідком того, що розтрачував зібрані податки; його заступатиме англійський адміністратор. — У Будапешті помер колишній директор театру д-р Фалюді, що в один час, у 1924 р., проводив одночасно пятьома театрами. — Наукова експедиція відкрила на мадярській пушті джерело раду і літіюм. — Один із найбільших збирачів автографів в Америці Велс купив у Німеччині за велику ціну рукопис Мартина Лютра, єдиний написаний німецькою мовою.

— Смерть російського фільософа. Майже одночасно із нашим правником і діячем Костем Лоським помер відомий російський фільософ Микола Лоський, далекий свояк нашого земляка. Був це один із нечисленних сучасних російських фільософів, що пробували створити власну систему на ґрунті европейських ідей. На його світогляді позначились впливи Ліпса, Гуссерля, Шуппе і Берґсона, з другого боку твори російських фільософів Соловйова і Трубецького. Він кінчив фільософію в Ґетінґен і Мінхені і став професором фільософії у Петербурзі. У 1922 р. втративши це становище виїхав до Берліна, потім до Праги. У 1930 на міжнародньому конгресі фільософів в Оксфорді його вибрали до постійного міжнародного комітету фільософічних товариств. Найважніші його твори „Основні теорії психольоґії зі становища волюнтаризму", „Обоснування інтуїтивізму", „Світ як органічна цілість", „Льоґіка", „Матерія і життя", „Свобода волі", „Цінність і буття". Більшість цих творів перекладена на німецьку англійську або французьку мову.

— Академічна душпастирська канцелярія у Львові міститься в домівці Марійського Т-ва Молоді при вул. Сикстуській 39 а і чинна щодня від 12—13 год., крім неділь і свят. В тому часі можна зареєструватися і засягнути від душпастиря інформацій і порад. Реєстрація студентства потрібна для статистичних і душпастирських цілей. — В неділі й свята відправляється постійно Академічна Служба Божа з проповідю в 9. год. в церкві св. Духа при вул. Коперника. — Св. Сповідь можна відбути в тійже церкві кожної суботи і напередодні свят від год. 16.30—17.30. — **Академічне Душпастирство.**

З кіна.

Кіно „Апольо": „Кавказькі ночі".

Французька фільма з життя грузинської еміґрації у Парижі. Це любовна історія молодої інтеліґентної грузинки, яка не має у коханні щастя тому, що вибір її двічі приходить у нещасливу хвилину. Кавказькі ночі проходять героям цієї песи у париських ресторанах і готелях. Там з туги за рідним краєм розважують своє серце меланхолійними піснями, не завсіди кавказькими. У фільмі бачимо продукції кавказьких вершників — на джиґітовку, чалколомну акробатику на конях.

Відгук самбірського процесу.

(З листів до Редакції.)

Високоповажаний Пане Редакторе!

В судовій розправі за вбивство посла Голувка, як повідомляло „Діло“ ч. 262 з дня 6. жовтня ц. р., згадано моє імя. Сказано там, що мене видалили з Франції за звязки з комуністами.

Прошу не відмовити помістити на сторінках Вашої газети, що ніколи я не був видалений із Франції. Правдою є, що чотири роки тому, внаслідок доносів, до яких прикладали руки самі українці — політичні противники незалежної від нікого акції української еміграції — я мав неприємности з приводу перебування у Франції. Одначе, по переврці урядовими французькими чинниками, всі ті причини усунено, як безпідставні, а вже минає 9 років, як я живу в Парижі. Відколи існує московський більшовизм — я активно його поборюю з переконанням, що він є не лише злом з національного боку для українського народу, а й соціяльного та взагалі злом для цілого людства. Ніколи ніяких звязків не мав я з більшовиками, крім явної отвертої боротьби.

Моя активна участь в громадському житті впродовж вже довгих років, моє головування в Українській Громаді у Франції підчас 4-ох років, саме в цій Громаді, яка стоїть непохитно на становищі національно-незалежних інтересів українського народу є доказом безпідставних закидів, які виринули на самбірському процесі.

Часопис „Незалежність“, в якому я працював був створений за важко зароблені гроші українських емігрантів з ріжних українських земель та завжди стояв непохитно на національному ґрунті.

Прошу помістити це спростування з огляду на українське середовище, перед яким я завжди готовий здати звіт зі своєї діяльности, як український громадянин. На жаль треба додати, що в теперішній нашій трагедії є серед нас багато шумовиння, яке в засліпленню для своїх особистих вигод прикладає рук для внутрішнього розкладу українського народу і тимсамим допомагає чужим нищити нас українськими руками. Таким самим злобним доносом, з метою внести заміщання в життя українців у Франції, уважаю донос на мене.

З надією, що не відмовите помістити цього листа, прийміть заздалегідь вислови подяки

І. Стасів

Париж, дня 14. жовтня 1933.

—o—

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬ.

Реконструкція салі „Міщанського Братства“. Від двох місяців Т-во „Міщанське Братство“ в Тернополі під проводом свого довголітнього голови будівничого Андрія Фалендиша веде повну реконструкцію своєї салі, а почасти й цілого будинку. Салю значно побільшують, будують галерії і льожі, гардероби для публики у бічних кімнатах та гардероби для акторів під сценою. По довершеній реконструкції, у чому з будівничим Фалендишом співпрацює інжинір-архитект Сосевицький, буде саля „Міщ. Братства“ в Тернополі найбільшою українською салею поза Львовом у Галичині. Роботи потревають мабуть до грудня ц. р. і щойно по скінченні їх салю передадуть до публичного вжитку.

З Т-ва „Зоря“. В неділю 8. ц. м. відбулася нарада тернопільських міщан-ремісників, згуртованих в Т-ві „Зоря“, при участи понад 80 членів під проводом купця Івана Онуферка сина Івана. Предметом наради була справа збільшення фреквенції в доповняючо-промисловій школі „Р. Ш.“ в Тернополі і справа оснування бурси для ремісничої молоді. Про обі справи реферував пос. д-р Степан Баран і на основі його реферату була ширша дискусія, в якій забирали голос: проф. Павло Дяків, д-р Степан Брикович, проф. Олексишин, столярський майстер Дяків, Іван Онуферко син Івана та інші. Дискусія виказала, що українські ремісники в Тернополі за винятком кількох одиниць зовсім не цікавляться українською доповняючо-промисловою школою і майже цілком не цікавляться вихованням ремісничого доросту. Тому головно з їх вини фреквенція у згаданій школі дуже слаба і тому багато з нашої ремісничої молоді для нас пропадає. Цьому у значній мірі може зарадити утворення власної ремісничої бурси в Тернополі, до чого тепер є нагода. Рішено візвати загал ремісників, щоби занялися справою згаданої школи і виховання ремісничого доросту та дали почин у порозумінні з Кружком „Рідної Школи“ до утворення ремісничої бурси в Тернополі. Треба тільки побажати, щоби ті рішення не залишились на папері, як лишились неодні з попередніх нарад.

ГОРОДЕЧЧИНА.

Праця „Лугу“ у Вишенці Великій. Наш „Луг“ заложений на весну цього року. І хоч мали ми, як і деякі інші села, багато перешкод від своїх таки „патріотів“, то до 2. липня ц. р. всі лугівники мали вже однострої і в тому дні пішли ми на Лугове Свято у Львові. Головна заслуга в цьому нашого голови, бувш. десятника УГА, що навчив нас дисципліни, вправ і йшов з нами 31 км. пішки до Львова на наше свято. Після Лугового Свята, на якому ми бачили велику лугову громаду, набрали ми ще більш охоти до праці. Дня 13 вересня влаштували ми свято свого „Лугу“ в пописом а при допомозі „Лугу“ з Вишенки Малої, що прибув до нас, воно вдалося дуже добре і громадяни раділи, дивлючись на свою здисципліновану молодь, над якою повівав жовто-блакитний прапор. На зиму беремося до освітньої праці — хочемо переробити історію і географію України та вивчити всі стрілецькі пісні.

ЧОРТКІВЩИНА.

Спростування. Пишучи рецензію про свято У. М. Х. в Чорткові („Діло“ з 5. 8.), не передав я вірно слів о. Чубатого, виголошених у вступній промові на академії У. М. Х. Тому уважаю за свій обовязок це прилюдно спростувати. Наводячи вступні слова промови о. Чубатого, написав я в рецензії таке: „Слава Отцю, слава Синові і Святому Духові, слава безталанному українському народові“. Замісць цього має бути: „Слава Отцю слава Синові і Духові Святому (павза), слава нашій українській молоді, що прийшла тут нині віддати поклін Христові. Нехай буде по віки вічні слава“. При цьому заявляю, що я це зробив зовсім несвідомо, не записавши точно промови о. Чубатого.

Учасник.

—o—

СПОРТ.

КОМУНІКАТ ЛЕГКОАТЛЕТИЧНОГО СУБРЕФЕРАТУ У. С. С.

В неділю 22. ц. м. відбудеться краєвий пятизмаг жінок та краєвий пятизмаг мущин, який попередньої неділі з причини дощу відкликано. Крім цього відбудуться львівські жіночі міжклюбові змагання. Початок змагань: год. 9. рано; місце: площа Сокола-Батька. Зголошення до суботи 21. ц. м. в У. С. С., Львів, вул. Домініканська 11.

УКРАЇНА — ОГНІСКО (ЯРОСЛАВ).

У неділю 22. ц. м. виїзджає І. дружина України до Ярослава, де розіграє відплатні змагання за вхід до О кружньої Ліги з „Огніском“. Це перший виступ нашої репрезентаційної одинацятки в тому окраїнному княжому городі. Тому сподіємося, що Україна боронитиме там гідно своїх барв, хоч евент. її програна нічого не може пошкодити українській дружині, яка має місце в Окружній Лізі вже забезпечене.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 20. Х. год. 7.30 веч. „Бахантки“.

Субота, 21. Х. год. 7.30 веч. „Бахантки“.

Неділя, 22. Х. год. 3.30 попол. „ІІІ. пов. кімната ч. 17“ (Ціни найнижчі).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 20. Х. год. 7.30 веч. Дика бжола“.

Субота, 21. Х. год. 7.30 веч. „Дика бжола“

Кіна.

АДРІЯ: „Безіменні герої“ та „Франкенштайн“.

АПОЛЬО: „Кавказькі ночі“.

АТЛЯНТИК: „Наречена з Відня“ (оперетка Легара).

ВАНДА: „Москва без маски“.

КАСІНО: „Осміх щастя“.

КОПЕРНИК: „Пісня над піснями“ (Марлена Дітріх).

КОЛІСЕЙ: „Дочка Сходу“ та ревія „Останній карнавал“.

МАРУСЕНЬКА: „Онкель Мозес“ (Шалома Аша).

МІРАЖ: „Виклята жінка“, „Ц. к. команда сердець“.

МУЗА: „Мата Гарі“ (Грета Гарбо, Рамон Новаро)

ПАЛЯС: „12 крісел“ (Власта Буріян, Лимша).

ПАН: „Мадярська рапсодія“.

ПАСАЖ: „Золото чортівського провалля“ (Боб Костер). „Мистець боксу — це я“ (Біллі Совівен).

СТИЛЕВЕ: „Королева скорости“ та ревія „Веселий страгач“.

ХИМЕРА: „Її Княжа Величність“ (із Ліліяною Гарвей)

УТІХА: „Поручник маринарки“ та ревія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 20. жовтня 1933.

Кенігсберг (217,1) 20.10 Бетговенова симфонія I ц-дур; **Мор. Острава** (263,5) 16.00 Концерт; **Копенгаген** (281,2) 20.30, 21.40 Пісні (хор); **Штрасбург** (345,2) 22.30 „Тангайзер“ оп. Вагнера; **Білгород** (429,7) 22.35 Циг. музика; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт (музика, спів); **Прага** (488,6) 19.30 „Лятарня“ оп. Новака; **Відень** (517,2) 11.30 Концерт, 19.00 Оп. увертюри; **Будапешт** (550,5) 12.05 Військ. оркестра, 17.30 Циг. музика, 19.30 Опери; **Харків** (937,5) 8.30 Концерт для дітей, 10.00 Симф. концерт, 13.50 Скрипка, 15.00, 19.00 Концерт, 16.20 Звукствки, 18.00 Нар. пісоньки, танці.

Субота, 21. жовтня 1933.

Братислава (279,3) 12.35 Концерт; **Міляно** (331,8)) 21.00 „Аїда“ оп. Верді; **Брно** (342,1) 10.10 Концерт; **Берлін** (419) 20.05 Веселий вечір; **Білгород** (429,7) 17.00, 19.30 Пісоньки; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт; **Прага** (488,6) 18.30 „Савітрі“ оп. Гольста; **Відень** (517,2) 12.00, 13.10 Концерт; **Рига** (525) 18.30 „Евген Онегін“ оп. Чайковського; **Будапешт** (550,5) 19.15 Хор. 20.00 „Аннабаль“ оп. Мартоша; **Харків** (937,5) 9.00, 15.00, 16.20, 19.00 Концерт, 10.00 Марші, 13.50 „Комсомол“ у музиці та пісні.

Львівське радіо.

Пятниця, 20. жовтня 1933.

7.00—7.50 Ранішня звідиція; 11.45 Комунікати, Грамофон; 12.05, 12.35 Сальонова музика; 15.30 Господарські вістки; 15.55 Збіжева біржа; 16.00 Популярна музика (грамофон); 16.40 Моди; 16.55 Солісти (музика, спів); 18.00 Нові відкриття в гродненському замку; 18.20 Легка музика, 18.45 Пісні (Тендлер); 19.05 Всячина; 19.25 Фейлетон; 19.45 Веч. денник; 20.00 Муз. балачка; 21.15 Симф. концерт; у перерві „Письменник-робітник“ виг. Бой-Желенський; 22.40 Спортові вістки; 22.50 Танкова музика; 23.05 Найгарніші твори з грам. плит.

Субота, 21. жовтня 1933.

7.00—7.55 Ранішня звідиція; 12.03 Військові марші (з грамофону); 12.30 Полудневий денник, Метеорольог. вістки; 12.35 Танкова музика (з грамофону); 15.30 Господарські вістки; 15.55, 17.50 Грамофон; 16.00 Авд. для хорих, сальонова оркестра; 16.40 Лекція фр. мови; 16.55 Камер. музика ріжних народів; 17.30 З минулого Львова; 18.20 Легка музика; 19.05 Всячина; 19.25 Літер. чвертьгодина: „На роботу“; 19.45 Веч. денник; 20.00 Легка музика, пісоньки; 21.00 Попт. техн. скринька; 21.10 Шопенівський концерт; 22.00 В днях у чужій мові; 22.15 Спортові вістки; 22.25 Танкова музика; 23.05 Концерт мандолінистів.

БІРЖА.

ГРОШІ.

У приватних оборотах у Львові платили в четвер за долара 6.16 зол. Льондон 28.30—32, Берлін 212.45, Париж 34.90, Цюріх 172.75, Амстердам 359.60, Нюйорк кабель 6.31, чеки 6.28 і пів.

Золото: доляри 9—9.04, фр. фр. 36.30 до 36.60, дукати 83.20, 83.70, рублі 46.30—46.80, корони 37.20—37.70.

Срібло без змін.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 19. Х.: масло дес. 2.90 зол., молоко 19 сот., сметана 90 сот., яйця 4.— до 4.10 зол. за копу. Тенденція на масло, сметану удержана, на молоко та яйця сильна.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Порядок Богослужень у Волоській церкві. В неділі і свята: Служби Божі читані: год. 7. з проповідю, год. 8., год. 9. (наука для молоді 8.45) і год. 12. Співана Служба Божа з проповідю год. 10. В свята крім цього читана Служба Божа год. 6. рано. Вечірні з проповідю і благальною піснею год. 4. В суботи і напередодні свят вечірні год. 6. вечором. Кожного дня в тижні Служби Божі год. 6.15, 7. і 8. вечірня 6. вечором. Священики сповідають щодня від 6. до 8. рано і від 6. веч. Кожної першої неділі в місяці по Службі Божій год. 7. і по співаній год. 10. як також кожної першої пятниці в місяці по Службі Божій год. 6.15 благословення Найсв. Тайнами. ?—?

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДЛЯ ДВОХ ПАННОЧОК кімната, гарна, з окремим вхозом, паливо, світло, послуга, з цілим харчем, близько центру, в інтелігентній родині. Інформації — Адміністрація „Діла“. 486 3—3

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

УВАГА! УВАГА!

Висилаю кожному зовсім даром велику книгу **„НАУКА О ГІПНОТИЗМІ“** за попереднім надісланням 85 сот. на пересилку. **Прокіп Герцина, почта Теслугів, скр. почт. ч. 1.** 492 1—1

І. Оголошення.

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Товариства взаїмних обезпечень на життя й ренти „КАРПАТІЯ“ У ЛЬВОВІ

відбудуться в пятницю дня 17. листопада 1933 р. в год. 5-ій попол. у власній домівці Товариства у Львові, Ринок ч. 38, II. п. з таким порядком нарад:

1) Відчитання і затвердження протоколу останніх Загальних Зборів з дня 29 квітня 1933 р.

2) Внески Надзірної Ради:

а) в справі зміни §§ 1—33 статуту в напрямі його узгіднення з розп. През. Р. П. з дня 26. І. 1928 про контролю обезпечень Дз. Р. П. 9 поз. 64 і розп. Ради Міністрів з дня 10. IX. 1930 Дз. Р. П. 66 поз. 523, щодо прикладення приписів права про акційні спілки до власти й діяльності Товариства взаїмних обезпечень.

б) у справі зміни загальних умовин обезпечення.

3) Інтерпеляції членів.

У Загальних Зборах беруть участь всі власновільні члени обезпечені в Товаристві щонайменше 1 рік, як також власники 25 уділових листів. В тій цілі бажаючі мають найменше 8 день перед Загальними Зборами зажадати доручення їм легітимації або мають завідомити Дирекцію, що візьмуть участь у Загальних Зборах.

Якщо в Надзвичайних Загальних Зборах не візьме участи передбачена статутом кількість членів, то Надзірна Рада скличе до 14 днів нові Надзвичайні Загальні Збори, які будуть рішати без огляду на число приявних членів.

Надзірна Рада і Дирекція Товариства взаїмних обезпечень на життя й ренти „КАРПАТІЯ“ у Львові.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.